

Στην Καλαμάτα πριν από χρόνια –δεν θυμάμαι πότε, αλλά όχι αμνημόνευτα– είχε οργανωθεί μια συνάντηση Ελλήνων και Ισραηλινών συγγραφέων. Δεν θα αναφέρω ονόματα διότι είμαι βέβαιος ότι το αρχείο της μνήμης μου θα προδώσει πολλούς. Θα πω απλώς ότι η συνάντηση είχε οργανωθεί με πρωτοβουλία του τότε πρέσβη του Ισραήλ στην Ελλάδα, του φίλου Ραμ Αβιράμ, με τη συνεργασία του δήμου της πόλης και, αν δεν κάνω λάθος, του Ελληνικού Κέντρου Βιβλίου που δεν υπάρχει πια. Από τη συνάντηση η πιο έντονη μνήμη είναι μια συζήτηση ανάμεσα στον Αβραάμ Γεοσούα και τον Ανταίο Χρυσσοτομίδη. Και οι δύο φίλοι και οι δύο μακαρίτες σήμερα πια. Το θέμα ήταν ο «νέος αντισημιτισμός». Ο Ανταίος υποστήριζε πως ο «νέος αντισημιτισμός» δεν έχει σχέση με τον παλιό, διότι έχει πολιτικό πρόσημο και σχετίζεται με τη συμπεριφορά του κράτους του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή. Ο Γεοσούα, εξαιρετικός συγγραφέας με βιβλική φυσιογνωμία, του απαντούσε πως παρ' όλα αυτά δεν παύει να είναι αντισημιτισμός. Το κράτος του Ισραήλ είναι η ολοκλήρωση της ιουδαϊκής ύπαρξης, της «ιουδαϊκότητας», όπως θα λέγαμε παραφράζοντας τη δική μας «ελληνικότητα».

Δύο δεκαετίες μετά αποδείχθηκε πως και οι δύο είχαν δίκιο. Ο σύγχρονος αντισημιτισμός διαφέρει από το αντίστοιχο του ευρωπαϊκού μεσοπολέμου. Τότε η παράνοια των ανιστόρητων ναζί και των δορυφόρων τους τον είχαν ταυτίσει με φυλετικά χαρακτηριστικά. Όμως ο Εβραϊσμός δεν έχει φυλετικά χαρακτηριστικά. Είναι θρησκευτική ομολογία την οποία ενστερνίζονται πληθυσμοί με εντελώς διαφορετικά φυλετικά χαρακτηριστικά, από τον Κεντροευρωπαίο Ασκενάζι έως τον Βορειοαφρικανό Σεφαραδίτη. Όπως δεν είναι ο αντισημιτισμός του Φερδινάνδου και της Ισαβέλλας, που εξόρισαν τους Εβραίους εμπλουτίζοντας τη Μεσόγειο με τον πολιτισμό τους. Ο σύγχρονος αντισημιτισμός είναι πολιτικός. Είναι μια αναγωγή σε ιδεολογικό αξίωμα της άποψης ότι το κράτος του Ισραήλ είναι ο βραχίονας του δυτικού ιμπεριαλισμού σε μια περιοχή του σύγχρονου κόσμου, που επιδιώκει την αυτοδιάθεσή της. Η Δεξιά έχει εγκαταλείψει προ πολλού τον αντισημιτισμό της. Αντιμετωπίζοντας το Ισλάμ ως απειλή για τις αξίες του Δυτικού Πολιτισμού θεωρεί ότι το Ισραήλ είναι προκεχωρημένο φυλάκιο της άμυνας της. Και δεν χρησιμοποιώ τυχαία τη λέξη άμυνα. Στον σημερινό κόσμο η Δύση δεν επιτίθεται. Αμύνεται. Γεγονός που η Αριστερά δεν θέλει να αναγνωρίσει για να υπερασπιστεί το δικό της αφήγημα. Η απάνθρωπη επίθεση της Χαμάς, η σφαγή και η σύλληψη ομήρων της 7ης Οκτωβρίου ήταν μια αμυντική πράξη των Παλαιστινίων που υποφέρουν στη Γάζα. Ναι, οι Παλαιστίνιοι της Γάζας ζουν σε απάνθρωπες συνθήκες. Όμως, γιατί δεν ακούμε τις φωνές όσων διαδηλώνουν κατά της Χαμάς τις τελευταίες ημέρες;

Το δόγμα για την ενοχή του Ισραήλ οργάνωσε και τις αντισημιτικές εκδηλώσεις στις χώρες της Δύσης. Κυρίως στα πανεπιστήμια, εκεί όπου διαμορφώνονται οι αυριανές ελίτ. Η διάδοση του αντισημιτισμού στο Χάρβαρντ οδήγησε στην αντικατάσταση της πρώην προέδρου του από τον νυν Εβραίο. Εκείνη, στην ακρόαση του Κογκρέσου, όταν ρωτήθηκε αν θεωρεί έγκλημα την παρότρυνση για γενοκτονία των Εβραίων, είχε απαντήσει «εξαρτάται». Αχ, αυτό το «εξαρτάται». Χαμός με την παρέμβαση Τραμπ. Τολμάει να αγγίξει την ελευθερία του πανεπιστημίου. Όμως, όπως λέει ο Στίβεν Πίνκερ, «τα τρία τέταρτα της απόπειρας ακαδημαϊκής λογοκρισίας προέρχονται από την Αριστερά». Σημειωτέον ότι ο ίδιος, καθηγητής Ψυχολογίας στο Χάρβαρντ, είναι αντίθετος με τα μέτρα που πήρε ο Τραμπ για να αντιμετωπίσει το κύμα του αντισημιτισμού. Όμως, αν μιλάμε για αναβίωση του Μακαρθισμού στα αμερικανικά πανεπιστήμια, αυτός, όπως λέει ο ίδιος, προέρχεται από την Αριστερά και τις woke μιλίσιες.

Όπως στο Πανεπιστήμιο της Λυών II, όπου ο καθηγητής Φαμπρίς Μπαλάνς τόλμησε να καταγγείλει την παρέμβαση ισλαμιστών φοιτητών για τη διακοπή της νηστείας στην περιοχή του πανεπιστημίου. Οχι μόνον έφυγε από το αμφιθέατρο συνοδευόμενος από συνθήματα όπως «Βρωμοσιωνιστή», «Συνένοχε της γενοκτονίας» και «Η Παλαιστίνη θα νικήσει». Η κυρία Φον Μπουλτισγκλέβεν, πρόεδρος του πανεπιστημίου του δηλώνει ότι κατανοεί τις αντιδράσεις των φοιτητών. Και συμπληρώνει: «Ηταν αναμενόμενες μετά τις τοποθετήσεις του για τη Γάζα».

Ναι, ο αντισημιτισμός είναι ζωντανός. Μπορεί να μην έχει αγγίξει ακόμη το αίσθημα των μαζών, όμως έχει διεισδύσει στη νοοτροπία των ελίτ. Ας ελπίσουμε ότι η απόσταση που χωρίζει τις σημερινές ελίτ της Δύσης από το λαϊκό αίσθημα θα αποτελέσει και το ανάχωμα για τη διάδοση του αντισημιτισμού.

ΠΗΓΗ: [ΚΑΘΗΜΕΡΝΗ](#), 27.4.2025